

Ezher 2

– M.Kemal · 29 Eylül 2010

Yine ben Ezher..
Yada yine sen.
Çok uzaklardan sesleneceğim sana
Gözbebeklerinden
Aşkın doğduğu yerden.
Kalbimin kıyametinden
Savaştan ve aşktan arta kalan acılarımla
Kelimeleri yalnızlığa sürgün edilmiş
Yitik bir lisanla konuşacağım seninle .
Zamanın silemediği ölümün öldüremediği
Bir acıyla dokunacağım son nefesimi ...
Son nefesimi, senden önce verdiğim dudaklarına... dudaklarımla.
Gün geçmezki
Şu yorgun zamanın mihrabında kalbim
Çilesine aşık bir dervişin vecdi ile
Sana rabıta etmesin.
Ve gün geçmezki
Bir elimde itaat
Bir elimde isyan
Hüzünle yıkadığım yüzümden
Parmak izlerini silmesin.
Oysaki..
Aşkın onurumu aşan cüretini anladığım günden beri
Ellerimle boğup öldürüyordum
Varlığına isyan eden bütün kelimelerimi.
Ve oysa ki
Yaralı hiç bir can bırakmayacaktım ellerinde
Yokluğuna bensiz bir bedeni varis kılana kadar
Ezher demeyecektim sana

Ama sen
Kalbimin içinde
Kendi lisanımla konuştun benimle.
Sus diyemedim..
Hece hece bölsende beni ayrılığa

Sana sus diyemedim.
Horasan taşlarını kırdın
Sır hazinelerimin.
Hiç aman vermedi orduların.
Bana adını söylemedi
Ne senin..
Nede,
Yokluğuna sürgün ederken geçtiğimiz yerlerin.
Yakılmış şehirler gördüm gözlerinden geçerken
İssız geceler,
Ruhundan soyunmuş cesetler gördüm
Hiç birinden korkmadım
Senden korktuğum kadar
Elinden tutup kapına getirdiğim çocukluğum kadar
Sevmedim hiç bir çocuğu
Ve incitmedim hiç kimseyi onun kadar.
Ezher!
Adımı hiç öğretmemiş olsanda dudaklarına
O gül rengini hiç soldurmadan
Ölümün soğuk nefesini tutarak içimde
Mavi bir buse ile bırakacağım ruhumu
Ruhunun kıyısına
Ve susacağım sonra
Sen bu ıssız mısralarıma
Gözlerinle dokunup
Ruhunla dolana kadar
Seni sevmeyi neden terketmediğimi
Asla söylemeyeceğim sana.
Mustafa Kemal Serhatlı.